

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Εἰς τοῦ Φαλήρου κάθουμαι μονάχος τ' ἀκρογιάλι,
Τὴν ἀπιστὴ τὴ θάλασσα κυττάζω πέρα πέρα,
Κι' ἀμέσως τὸ καππέλο μου πετῶ ἀπ' τὸ κεφάλι,
Γιὰ ν' ἀναπνεύσω καθαρὸ τῆς θάλασσας ἀέρα.
Τί πέλαγος καὶ τί δροσιὰ! . . μόνο ἐδῶ ἡ σκόνη
Τὰ μάτια δὲν στραβώνει

Ὁ ἥλιος κατακόκκινος ἄτῃ δῦσι τοῦ κατέβη,
Καὶ τὸ φεγγάρι τρέχοντας ἵστους οὐρανοῦς θωρῶ,
Ἀργυρωμέν' ἡ θάλασσα ἐδῶ κι' ἐκεῖ σαλεύει,
Ποῦ φαίνεται ἵστα μάτια σου σὰν φίδι ἀργυρό.
Δὲν ξέρω ἢ παραβολὴ αὐτὴ πῶς σὰς ἐφάνη,
Ἄλλ' ἂν καὶ δὲν σὰς ἄρσες, γιὰ μὲ τὸ ἴδιον κάνει.

Ῥεμβάζω μὲ τὴ θάλασσα, θυμοῦμαι τὴν πατρίδα,
Τὸν πόλεμο, τὸν Μπούμπουλη, τὴν Ἄρτα, τὴν εἰρήνη,
Καὶ μοῦρχεται ἡ ὄρεξις νὰ φάω μιὰ μερίδα,
Μὰ ἔλα ποῦ ἡ τσέπη μου καθόλου δὲν βαρύνει.
Θὰ φάγω ὅμως, τέλειωσε, δὲν φεύγω ἀπ' ἐδῶ . . .
Ἐ! ξενοδόχε, φέρε μου τὴ λίστα σου νὰ ἴδῶ.

Μοῦ φέρνει ὁ λοκάντατζης μιὰ μπόλικη πορτσιόνα,
Καὶ μιὰ στιγμὴ τὸν πόλεμο καὶ τὰλλα λησμονῶ . .

Μὰ ἔξαφνα θυμήθηκα καὶ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα,
Καὶ τότε ἐκατάλαβα ὅτ' ἀλήθεια πῶς πεινῶ.
Τί ἄνθρωπος ὁ Περικλῆς! . . τί δόξα αἱ Ἀθῆναι! . .
Ἀλλὰ θαρρῶ καὶ τὸ φαγεῖ πῶς ἄσχημο δὲν εἶναι.

ὦ! εἶναι ἀριστούργημα νὰ τρῶς εἰς τ' ἀκρογιάλι,
Καὶ τὴν δροσιὰ τῆς θάλασσας τὸ στήθος σου νὰ πέρνη,
Νὰ χώνης μὲς ἵστα πιάτο σου καὶ χέρια καὶ κεφάλι,
Κι' ἀδιάκοπα ὁ μάγειρας πορτσινίταις νὰ σοῦ φέρνη.
ὦ! εἶναι ἀριστούργημα νὰ τρῶς καὶ νὰ φουσκώνης,
Μὰ ὑπερarisτούργημα λεπτὸ νὰ μὴν πληρώνης.

Τί κρῖμα, τί κακούργημα ἵστα τωρινὰ μας χρόνια
Νὰ μὴν ἴδουμε πόλεμο, καπνοῦ καὶ σκόνης νέφη . . .
Ἐ! ξενοδόχε, φέρε μου καὶ μιὰ μακαρόνια·
Δὲν ξέρω πῶς ὁ πόλεμος μοῦ φέρνει τόσο κέφι.
ὦ! θάλασσαις καὶ κύματα, ἀστέρις καὶ φεγγάρια,
Ἐναν καιρὸ μᾶς βλέπατε μεγέλα παλληκάρια.

Γιὰτί, καυμένη Μπούμπουλη, μ' ἕνα δαυλὸ Κανάρη
Δὲν ἔφερες τῆς Τούρκικαις ἀρμάδαῖς ἄνω κάτω;
Γιὰτί ὦ ὑποδρόχιό τοῦ Ἑλλήνα Γρυπάρη,
Μνημα νὰ ἔβρης παντοτεινὸ ὅτῃς θάλασσας τὸν πάτο;
Ποῦ εἶν' ἐκεῖνοι οἱ καιροὶ, οἱ στόλοι, τὰ φουσάτα; . .
Ἄχ! πῶς περνοῦν τὰ νεῖατα!

νεῖα τοῦ κρανίου μου· οἱ κρόταφοί μου ἀναφλέγονται, ἡ κορυφή μου ὀρθοστατεῖ ἐκ φρίκης καὶ ἀηδίας, τὰ ὦτά μου λάμπουσιν ὡς τεμάχια χαλκοῦ κατεργασμένου καὶ τὸ μέτωπόν μου συνάγει νεφέλας σκοτεινὰς. Κατὰ τὰς λυπηρὰς ταύτας στιγμὰς, καθ' ἃς τὸ λογικὸν ὄν στενάζει ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν τυραννίαν τῆς φύσεως, πόσον ἤθελεν εἶσθαι παρήγορος ἡ ἀφανὴς παρουσίᾳ μιᾶς τινοῦ φθεῖρας, ἀπορροφούσης ἡσυχίᾳ ὀλίγον τι θερμὸν αἶμα ἐν τινὶ ἐσχατιᾷ τοῦ κρανίου! Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀνακούφισιν ταύτην κατέλιπεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ τὰ πάντα συναρπάσας πολιτισμὸς. Τὰς φθεῖρας τῶν τριχῶν διεδέξαντο αἱ φθεῖρες τῆς καρδίας καὶ τὰς ἀνεπαίσθητους καὶ σωτηρίους φλεβοτομίας τῶν φθειρῶν αἱ ἀγωνίαι τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φιλοδοξίας. Ἐν ἀρχαιοτέρᾳ ἐποχῇ οἱ πατέρες ἡμῶν δὲν εἶχον ἄλλην φροντίδα ἢ νὰ καθαρίζωσι τὸ ὑποκάμισον αὐτῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἡμεῖς δὲ ἔχομεν νὰ καθαρίσωμεν τὴν κοινωνίαν ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς κουμουνδουρικῆς λύμης! Ἐμπροτίμων νὰ θρέψω λαὸν ἐκατομμυρίων φθειρῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἢ νὰ τρέφω τὸ ἴνδαλμά σου ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, ὦ κόρη, ἥς τοὺς πλοκάμους οὐδεμίᾳ φθειρῇ διετάραξέ ποτε. Ἀντὶ νὰ εἶσαι ἀπληστος καὶ ἀνήσυχος φθειρῇ τῆς καρδίας μου, διατί νὰ μὴ εἶσαι εἰρηνικὴ καὶ ἀβροδίαιτος φθειρῇ τῆς κεφαλῆς μου ὡς ἡ τρυγὼν τοῦ δάσους; πόσα τρυφερὰ εἰδύλλια δὲν θὰ ἔγραφον τότε πρὸς δόξαν σου! διότι ἀνευ φθειρῶν εἰδύλλια δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν.

Στοιχηματίζω ὅτι ὁ Θεόκριτος ἦτο ἡ πολυφθειροτέρα τῆς ἀρχαιότητος κεφαλὴ. Ἀλλὰ σήμερον τὴν κλασσικὴν τέχνην διεδέξατο ἡ ῥωμαντικὴ σχολή, ἥτις ἐπλάσε τοσοῦτους στεναγμούς καὶ τοσαῦτα δάκρυα, ὅσας ἡ ἀρχαιότης ἀπῆρθε φθειρας. Καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἐφθειρίων κατὰ κόρον, ἀπ' οὗ δὲ παρίστανται λουόμενοι καὶ κτενιζόμενοι κατὰ πᾶσαν ὥραν, ἐν ᾧ ὁ θεὸς τῶν νεωτέρων χρόνων στερεῖται μὲν τοιούτων ζωντανῶν ιδιοτήτων, πλήθει ὅμως μεταφυσικῆς καὶ κενολογίας. Καὶ σήμερον ἐτι τίνες διασώζουσιν ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν ὡς προπατορικὸν κειμήλιον τὴν φθεῖρα; Αἱ ἐντιμότεραι τῆς κοινωνίας τάξεις, ὁ στρατός, οἱ γεωργοί, οἱ διδασκαλοὶ, οἱ ἀγωνισταὶ καὶ τινες ἀρχιερεῖς. Καὶ μετὰ τῶν κομμάτων ποῦ ὑπάρχει πλειοτέρα φθεῖρα; Παρὰ τῇ ἀντιπολιτεύσει πάντοτε ἀναμφιβόλως, καθ' ὅσον οἱ τῆς συμπολιτεύσεως λαμβάνουσι παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου τακτικῶς μετὰ τῶν ἐξόδων τῆς τροφῆς καὶ τὰ τῆς καθαριότητος. Καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡμῶν τίς εὐδοκίμει περισσότερο; Ὁ Σουρῆς, ὅστις παραπονεῖται ὅτι τρέφει γενναϊοδῶρως φθεῖρας, ἐν ᾧ χρόνῳ πεινᾷ ὁ ἴδιος χάριν τῆς Μούσης. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Βλάχου καὶ αὐτὰ τὰ ὀλιγαρκέστατα ταῦτα ζωῖα θνήσκουσιν καὶ ἀφανίζονται ἐξ ἀτροφίας· εἶναι δὲ ζήτημα, ἂν ἡ κεφαλὴ τοῦ προέδρου τοῦ Ἑθνικοῦ Συνασπισμοῦ δύναται νὰ γεννήσῃ μίαν

Ἀνοίξετε, ἀνοίξετε σεῖς, τῶν προγόνων τάφοι,
Στέρψε θάλασσα καὶ σὺ καὶ γίνε μιὰ στερεὰ,
Καὶ φέρε μου, λοκάντατζη, κι' ἕνα καλὸ πιλάφι,
Νὰ θυμηθῶ τὴν Ἄρτα μας καὶ τὴν ἐλευθερίαν.
Ἐλευθερίαν! . . . τί βάλαμο μὲς 'στὴν καρδιά μας χύνει,
Καὶ μάλιστα σὰν ἔρχεται μὲ τάξι καὶ εἰρήνῃ.

Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός! . . . ἔφαγα τρεῖς μερίδες,
Ἐνα ῥομπιὺν περὶφημο, πιλάφι, μακαρόνια . . .
Ἐκαμα τόσους ρεμβασμούς, δνειράτα, ἐλπίδες,
Καὶ τωρινὰ θυμήθηκα καὶ περασμένα χρόνια.
Τί κρίμα ποῦ δὲν ἔφαγα καὶ βωδινὴ μπριτζάλα . . .
Ἐ! Ξενοδόχε, γράψε τα, κι' εἶναι 'δικά μου ὅλα.

Souris

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὰς ἡμέρας ταύτας τὴν δημοσιογραφίαν τῶν Ἀθηνῶν κα-
τεκρίνουν αἱ δεσποινίδες διπλωματοῦχαι δημοδιδασκά-
λισαι. Ἡ Ἐλενίτσα ἔλαβε δίπλωμα α'. τάξεως, ἡ Μαριο-
τίτσα β'. τάξεως καὶ οὕτω καθεξῆς. Φεῦ! διατί νὰ μὴ φορ-
ρῶνται καὶ τοὺς συντάκτας σατυρικῶν φύλλων αἱ ἀπό-
φοιτοι τοῦ Ἀρσακείου;

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν 24 Ἰουλίου ἐν τῷ θεάτρῳ
Ἀπόλλωνος ἐδολοφονήθη αἰσχροῦς ὁ Ἰσπανὸς κόμης Δαλμα-
βίας ὑπὸ τινος πρώην κουλουρτζῆ καὶ νῦν ἡθοιοποῦ, καὶ

ἔλαβε καιρίας τινὰς πληγὰς ἡ ἐρρωμένη αὐτοῦ δεσποινίς.
Ροζίνα ἐξ ὧν ἀμφιδάλλομεν ἂν θὰ ἐπιζήσῃ.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βερολίνου διηγοῦνται θαυμάσια περὶ
τῆς ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς τοῦ πρώην ἐν Ἀθήναις ρώσου
πρεσβευτοῦ Σαβούρωφ. Δὲν ἐπιτρέπεται ἄρᾳ γε νὰ ἐρωτη-
σωμεν τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν παρὰ τίνων ὁ διπλωμάτης
ἠγόρασεν ἐν Ἀθήναις τὰ ἀρχαιολογικὰ του κειμήλια;

Χαρακτηριστικὸν τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἑλλήνων Βουλευ-
τῶν καὶ ὑπαλλήλων εἶναι ὅτι ὁ Κ. Αἴας Καραβίας πρῶην
Βουλευτὴς καὶ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Λάρνακι τῆς Κύ-
πρου ἐδέχθη ὑπηρεσίαν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως παρὰ τῇ
Διοικήσει τῆς νήσου ταύτης. Μήπως ὁ Χόβαρτ δὲν ἔγεινε
Τούρκος πασᾶς;

Οἱ νέοι Κάδμοι οἵτινες θὰ εἰσαγάγουν τὸν πολιτισμὸν
εἰς Θεσσαλίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ὁ Πηγαδιώτης τοῦ
Ἀριστοφάνους, ὁ Παπασπυρίδης τῆς Ἑθνικῆς Γνώμης καὶ
ὁ Οἰκονομίδης τοῦ Φάρου τῆς Ὀρθροῦς.

Ἴδου εἰκὼν τοῦ Κουρίως τῆς Σιβιλίας ἐν τῷ Ἀπόλ-
λωνι: Τενόρος ἱεροφάντης εἰδικὸς διὰ κηδεῖας. Ῥοζίνα,
Κοκκῶνα ἀπὸ τῆς Κουκουβάουνης. Μπουφόνος, οὐφ! ὄνος.
Φίγαρος, χοροδιδάσκαλος Βαλάσης. Μπάσος, μπασοβιάλα
μονόχορδος.

Πρὸς ὅλους μαζί:
Ὁ Θεὸς γὰ σᾶς συχωρέσῃ!

ἔστω καὶ χυδαιοτάτην ιδέαν, ἀφ' οὗ στερεῖται τῆς ἱκανότη-
τος νὰ θρέψῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον φθειρίδιον.

IV

Ὁ ἀναγνώστης ἂς συγχωρήσῃ ἡμῖν τὰς ἀτελείας τῆς διε-
ξαγωγῆς τοῦ σοβαροῦ, ἀλλὰ καὶ παραδόξου τούτου θέματος,
διότι βεβαίως ἐκ τοῦ ἐλαίου μιᾶς φθειρὸς δὲν δύναται νὰ
προκύψῃ αἰγλή φωτὸς ἀνεσπέρου· ἡ δὲ νοήμων ἀναγνώστρια
θὰ γνωρίσῃ βεβαίως χάριν ἡμῖν, διότι ἐκ συμπαθείας καὶ
εὐλαβείας πρὸς τὸ ὡραῖον φύλον παρελείψαμεν, προκειμένου
περὶ τῆς γενεαλογίας τῆς φθειρὸς, νὰ ἀναφέρωμεν καὶ νὰ
κρίνωμεν τὴν μυστηριωδεστέραν καὶ ἐρασμιωτέραν φθεῖρα,
ἥτις γαλουχεῖται ἐν τοῖς δροσερωτέροις καὶ ὡραιότεροις φυ-
λάμασι τοῦ ὡραίου φύλου.

Χεσμές ὁ Ἰμβριος.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΡΩΤΙΚΗ.

Τὴν εἶδα, ναί! . . . ἐσήκωνε ὦψηλὰ τὸ μισοφρόνι,
Καὶ μόνῃ της καμάρωνε τὸ θεῖο της ποδάρι.
«Μ' ἐπλήγωσες» τῆς φώναζα, μὰ ἡ σκληρὴ ἡ κόρη
Δὲν ἔπερε χαμπάρι.

Δὲν μ' ἀγαπᾷ; ὁ ἔρω μου τὸ στήθος μου δὲν καίει;
Δὲν βλέπεις πῶς κατήντησα γιὰ σένα μοναχά;
Δὲν βλέπεις τὴν χλωμάδα μου, τὸ μάτι μου ποῦ κλαίει;
Κι' αὕτῃ γελοῦσε χά! χά! χά!

Δὲν βλέπεις πῶς τὸ στήθος μου τὸ τρώγει ὁ καρκίνος;
Μὰ σὺ γελᾷς 'στὸ κλάμμα μου 'στὸν πόνο τὸ βαρύνει.
Πολὺ καλὰ ἂν ἦμουν βλαξ θὰ γίνω τώρα κτῆνος
Σκύλος ὥσάν καὶ σέ, σκληρή.

Βέη.